

Радослав Колев

Радостния шок

Това мило уродливо създание на раменете гледа в огледалото с леко пасивен очаквателен поглед.

И така рече Господ, че тази нощ всички вътрешности на всички спящи, неспящи и зрящи старци в града се разбунтуваха и като малки сърдита зародишчета в утробите на майките си, затупкаха отвътре, причинявайки неимоверна болка на старците, която превърна съновиденията им за безкрайни полета щастлив сън – в сиви и ужасяващи кошмари. Накрая червата изригнаха, разкъсвайки утробите си, и най-лошото бе, че старците не умряха, а останаха безпомощно заковани на леглата си, загледани в красотата на собствените си вътрешности, коренящи се в собствените им стомаси, сега разцъфнали и дали плод като пролетни дървета, раждащи се за нов живот. Оставаше им, разбира се, и пронизващата осъдителна физическа болка, която се вля в реката на общата агония на спомените, реката, в която малки златни момиченца с румени бузки влизаха да оцветят възделенията си, а излизаха старци.

И така тези оживели черва, тези преродени немирници, изпървом срамежливо надничаша иззад прозорците, сега като по общ сигнал ги разбиха и запъплиха по улицата, обримчвайки я в кървава паяжина.

Градът осъмна в кървава премяна; Слънчо надникна иззад хоризонта, окъпвайки го в жизнерадостна слънчева светлина.

Вратата бавно се отвори и оттам се показа главата на майката на Джери. Когато видя впримчената в черва улица, тя беше застигната от изненадата и Радостния Шок. Очите ѝ светнаха и се разшириха, а устните ѝ се разтеглиха в щастлива усмивка, оголвайки два реда остри канибалски зъби, които тя собственоръчно бе изпилила до това състояние с помощта на пила късно снощи.

И така Радостния шок я гръмна и я повали в несвяст.

Рано утрин беше време за училище и Джери, подсвирквайки си весело, с новите дънки, новите белички маратонки и новата чанта отвори вратата, озовавайки се на улицата, преоткрила собствените си вътрешности. Не можейки да отдели очи от прекрасната гледка Джери опита да затвори вратата, но тя се удари в нещо. Джери ядосано погледна към това долу, което пречеше да бъде затворена – Главата на мама. Отново отвори и се опита да затвори, но досадната глава пак си беше там и пречеше. Джери се ядоса и удари вратата с всички сили. Чу се тъп удар и главата леко подскочи, но си остана на място. Джери трясна вратата още веднъж в нея, но пак не успя...

Тогава се обърна и зърна опънатото до краен предел сухожилие, което палаво се бе настанило точно на линията на кръста му само на

няколко крачки. На Джери веднага му хрумна чудесната Идея, и той весело се засмя. Продължаваше да се смее, докато свали чантата си и се засили към опънатата струна. Сухожилието пое тежестта му и го изстреля с двойна скорост обратно.

В последния момент преди да стигне вратата Джери скочи във въздуха, стоварвайки се върху нея с краката напред. Чу се тъп хрущящ звук и главата поддаде. Джери падна на земята, но веднага след това, продължавайки да се смее, се засили към сухожилието и отново се стовари върху вратата, затваряйки я до крайност този път, пръсвайки главата на малки черепни късчета и пръски мозък, които се разлетяха навсякъде.

След като беше затворил вратата, Джери, целият опръскан в кръв и мозък, си сложи чантата и се затича към училище за да не закъснее за първия час.

Слънчо вече цял се бе показал и къпеше пременения празнично град в топли, светли, усмихнати честоти.

КРАЙ

© Радослав Колев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/704>]